

XVI. Remarci finale: Filiațiunea și slujirea

Pe parcursul studiului nostru despre „Fiul dragostei Sale” cu siguranță am învățat, că în Preamăritul, în Mijlocitorul între Dumnezeu și om, posedăm un reprezentant desăvârșit al lui Dumnezeu, care este dragoste, căci El, Fiul, este Dumnezeu: plinătatea Dumnezeirii locuiește permanent în El. El este Fiul, Cel care revelează pe Tatăl aceluia căruia vrea El să i-L descopere (Matei 11.27).

Această revelație în Fiul a avut loc „în trup (carne)”. „*Cuvântul a devenit trup (carne)*”. Fiul întrupat ca Om S-a arătat printre oameni, pentru ca să facă lucrarea de ispășire și să reveleze pe Tatăl Său „în zilele cărnii Sale”. „*În El nu este păcat*”, dar: Dumnezeu „*a osândit păcatul în firea pământească (carne), trimițând, din pricina păcatului, pe Însuși Fiul Său într-o fire asemănătoare cu a păcatului*” (Romani 8.3). Fiul spune Tatălui la sfârșitul slujirii Sale pe pământ: „*Am sfârșit lucrarea, pe care Mi-ai dat-o s-o fac*” (Ioan 17.4). De aceea noi onorăm pe Fiul tot așa cum onorăm pe Tatăl, noi Îi onorăm pe Amândoi, deoarece Ei sunt egali în Dumnezeire.

Gloria deosebit de mare a ascultării lui Hristos, pe care El a dovedit-o până la moartea pe cruce, constă în faptul că El ca Fiu veșnic S-a coborât să intre în această relație de supunere spre glorificarea lui Dumnezeu. Cu toate că El era Fiu în Dumnezeire și liber de orice obligație, precum și de relația de slujire, El *a devenit Slujitorul* lui Dumnezeu, al lui Iehova. În acest scop El „*S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor*” (Filipeni 2.7).

Chiar dacă Duhul Sfânt descrie detaliat în epistola către Filipeni cum El, „măcar că avea chipul lui Dumnezeu”, o Persoană divină, ia „chip de rob”, sau chipul unui sclav, totuși nu citim niciunde în Scriptură că El a luat „chipul unui Fiu”, ci dimpotrivă, Scriptura mărturisește că în întruparea Lui ca Om era ca și mai înainte Fiul; dar nu copilul (vezi capitolul XIII din acest studiu).

Cel Preamărit „a coborât” pe locul supunerii, căci El S-a hotărât să devină adevăratul rob slujitor al lui Iehova, însă Scriptura întreagă nu spune nimic despre devenirea Lui ca Fiu. Deoarece El era Fiu, El era atât supus cât și ascultător, ca să fie trimis, și după ce a fost trimis, El a făcut voia Aceluia care L-a trimis. „*Măcar că era Fiu, a învățat să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit*” (Evrei 5.8). Ascultarea Lui a fost mai mult decât ascultarea unui rob; ea era ascultarea Fiului – și pe lângă aceasta era o ascultare pe care El a învățat-o în școala suferinței.

Învățătura nouă și străină

Această însușire unică în felul ei a ascultării lui Hristos pare să fie puternic întunecată, dacă nu chiar complet ștearsă, prin păreri doctrinare care circulă astăzi în unele cercuri. Se pare că se susține părerea, că expresia „Fiu” ar trebui folosită cu privire la Domnul nostru în sens de „rob”; se spune, că supunerea este însușirea filiațiunii, și din acest motiv filiațiunea pe drept nu s-ar potrivea Domnului nostru înainte de întruparea Lui ca Om.

Citatul următor al lui J. T. reprezintă o afirmație doctrinară clară în acest scop, tăgăduindu-se filiațiunea veșnică a Domnului Isus Hristos: „Așa cum s-a scos în evidență în ultimii ani sub diverse forme, Biblia învață, că filiațiunea Domnului nostru, chiar dacă Persoana Sa rămâne neschimbată, caracterizează supunerea și drept urmare nu este potrivit să fie folosită cu privire la El în Dumnezeire înainte de întruparea Lui ca Om, atunci când în veșnicie El avea chipul lui Dumnezeu, aceasta nu poate include în sine supunerea.” (cuvintele scoase în relief sunt la fel și în textul original).

Această explicație conține ideea principală a unuia din argumentele de bază al unitarienilor, care tăgăduiesc dumnezeirea Domnului Isus; ei afirmă, că Domnul, după ce El Își revendică propria filiațiune, prin această mărturisire făcută de El Însuși, a ocupat un loc subordonat și de aceea nu putea să fie Dumnezeul Preaînalt. Pe lângă aceasta, părerea doctrinară prezentată mai sus lasă să

se vadă clar, că „filiațiunea”, deoarece ea este un semn al subordonării, nu se aplică, și nu se poate folosi cu privire la Domnul în dumnezeirea Lui înainte de întruparea ca Om. Dacă în alte privințe ei sunt de păreri foarte diferite, totuși sunt una cu adversarii Domnului în aceea că pun la îndoială filiațiunea Sa veșnică, și anume din același motiv nejustificabil.

Motivul prezentat (că filiațiunea „este condiționată de supunere”) nu își găsește nici o justificare în Scriptură, unde potrivit cu utilizarea generală, filiațiunea desemnează frecvent demnitate, caracter, ființa și privilegiul, mult mai mult decât supunerea. Și deoarece filiațiunea în Scriptură nu înseamnă totdeauna supunere, această expunere de dovezi nu este valabilă.

Citim de exemplu în Psalmul 72.17: „Numele Lui va fi pentru totdeauna; numele Lui va dăinui înaintea soarelui: și se vor binecuvânta în El; toate națiunile Îl vor numi fericit”. Aici Fiul este văzut ca acela care transmite generațiilor viitoare demnitatea și onoarea Tatălui, complet și demn de încredere. Moise n-a vrut „să fie numit fiul fiicei lui faraon” (Evrei 11.24); el a renunțat la demnitatea curții regale în Egipt, unde el a fost onorat ca „fiu”, și nu ca „rob”.

Fiii sunt aceia care redau însușirile specifice părinților lor; și acest sens, că fiul reprezintă pe tatăl, se referă deseori la însușiri morale. „Fiii neascultării” (Efeseni 2.2) sunt aceia a căror comportare caracterizează neascultarea tot așa de clar cum un fiu se aseamănă cu tatăl. Baraba a arătat însușiri ale mângâierii în așa fel că el a fost numit „fiul mângâierii” (Faptele Apostolilor 4.36). Domnul a spus că iudeii erau din „tatăl lor, din diavolul”, deoarece ei îi îndeplineau poftele și făceau faptele lui, și în felul acesta își arătau originea lor morală (Ioan 8.41-45).

Sunt multe alte expresii asemănătoare, cum ar fi „fiii luminii”, „fii veacului acesta”, „fiii învierii”, „fiul pierzării”, „fiii profeților”, „fiii legământului” și alte asemănătoare, care fac referire la caracter și ființă și nu la supunere și slujire.

Adevărul este, că ideile noi, care afirmă, că „filiațiunea” înseamnă supunere, amestecă deosebirea biblică dintre noțiunea de „fiu” și „rob”. Supunerea este un principiu esențial pentru felul de comportare al unui rob, însă în cazul unui fiu ea este neobișnuită și este practică de bună voie. Fiul poate fi de acord să devină un rob, dar un rob nu se poate de la sine însuși să se așeze pe treapta unui fiu. Dacă fiul ascultă, atunci această ascultare este ascultarea unui fiu și nu a unui rob.

Fiul a învățat ascultarea

Învățătura Scripturii cu privire la Domnul nostru este aceea, că El, Fiul, la întruparea Sa ca om a ocupat locul de supunere sau de ascultare. Pe locul acesta, unde El a intrat într-o relație nouă, El „a învățat” să Se supună voii Aceluia care L-a trimis. „*Măcar că era Fiu, a învățat să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit*” (Evrei 5.8). Demnitățile și gloriile personale ale Aceluia care este Fiul și care a luat poziția de supunere și de suferințe au fost tratate în aceeași epistolă mai înainte (Evrei 1). El, despre care se arată acolo că El este Dumnezeu și Iehova, precum și Fiu, a învățat ascultarea prin lucrurile pe care le-a suferit. Nu mărește nespuse de mult ascultarea Sa gloria proprie persoanei Sale, și supunerea Lui nu înalță gloria Sa și face din ea un caracter ales unic? Supunerea era ceva străin naturii Fiului veșnic, însă El a învățat ascultarea în trupul Său de carne. Iraționalitatea afirmației că în noțiunea de fiu este inclusă supunerea, devine imediat clară, dacă o aplicăm la această secțiune, și dacă cuvântul „fiu” este înlocuit prin astfel de cuvinte. Prin această schimbare, afirmația despre gloria mesianică este complet degradată: „Cu toate că El era în supunere, a învățat să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit”. O banalitate! Cel care este subordonat trebuie să asculte. Puterea deplină a expresiei „măcar că” (care înseamnă: „fără să se țină seama de faptul că”) s-a pierdut. Dacă se tăgăduiește filiațiunea veșnică, gloria Fiului ascultător a fost ștearsă din această secțiune.

Această presupunere nejustificată este o adevărată ocară adusă Domnului în starea Lui de smerenie. Dacă filiațiunea – așa cum spun ei – „înseamnă supunere”, atunci ascultarea este datoria naturală a Fiului, și dacă El face ceea ce I s-a poruncit, atunci El nu mai este demn să I se aducă mulțumire (Luca 17.9). Dacă ascultarea Lui I-a produs suferință, nu și oricare bun ostaș are parte

de suferință (2 Timotei 2.3)? Prin această interpretare falsă a filiațiunii, așa cum ea este aplicată la Domnul nostru, înțelesul adevărat din Evrei 5.8 este răstălmăcit și gloria ascultării Fiului este devalorizată la credințioșia unui rob. Supunerea, care este descrisă în textul acesta, era neobișnuită și fără asemănare, deoarece ea a fost găsită la Unul care a ascultat, „măcar că era Fiu”. Poziția Lui personală L-a eliberat de orice obligație de a fi supus, și cu toate acestea El a ascultat. El a luat de bună voie asupra Sa poziția și responsabilitatea unui slujitor. Faptul că Fiul „S-a smerit și a luat chip de rob” era neobișnuit de mare, unic în istoria creației; și această faptă nespus de mare o descrie și o preamărește Duhul Sfânt în evanghelia după Marcu și în epistola către Evrei.

Filiațiune înseamnă libertate, nu robie

Un fiu este privit ca un copil sau bebeluș în timpul până la majorat și ca atare este supus autorității familiei. Când însă el a ajuns să depășească stadiul „copilăriei” sau al minorității, el este privit ca „fiu” și este liber cu privire la legăturile lui de mai înainte cu privire la tutelare și supraveghere. Apostolul folosește această diferență între stadiul de fiu și stadiul de copil, atunci când tratează diferența dintre Lege și har (Galateni 4.1-7; Romani 8.15).

Aici găsim din nou că afirmația „starea de fiu înseamnă supunere” este nejustificată; căci în această secțiune starea de fiu este pusă în contrast cu starea de supunere sau lipsa de libertate. Israel sub Lege se afla în robie, el era ținut în supunere față de rânduielile și ceremoniile Legii prin frica de blestemul ei amenințător; sub har însă cel care crede a fost eliberat de robia Legii, și ascultarea lui nu este prin constrângere, ci spontană și cu bucurie, nu este ascultarea unui sclav, ci a unui fiu, care strigă din inimă: „Ava, Tată!” În ceea ce privește caracterul ei ea este ascultarea lui Hristos, la care el a fost sfințit (1 Petru 1.2). „*Un fiu trebuie să cinstească pe tatăl său, și o slugă pe stăpânul său*” (Maleahi 1.6); și supunerea Fiului era – așa cum El Însuși a spus – desăvârșită: „*Eu cinstesc pe Tatăl Meu*” și „*Eu am păzit poruncile Tatălui Meu*” (Ioan 8.49; 15.10). El, Cel care era Fiul veșnic, a devenit Fiul slujitor.

Filiațiunea înseamnă natură comună

„Fiu înseamnă spunere” exclusiv în timpul copilăriei și a vârstei de minor, înainte să fi ajuns la majorat. Când el a crescut sau s-a maturizat, fiul este capabil să reprezinte pe tatăl, căci el corespunde tatălui în ceea ce privește ființa și însușirile. De aceea în mod normal fiul nu este privit ca fiind mai prejos de tatăl, ci având aceeași valoare ca și el și capabil să păstreze prestigiul familiei. Acest înțeles corespunde cu folosirea biblică a cuvântului fiu.

În acest înțeles de suplinitor, Isaac este numit fiul lui Avraam. De trei ori Dumnezeu descrie pe Isaac ca „singurul fiu” al lui Avraam (Geneza 22.2,12,16). Ismael și fiii Cheturei nu sunt luați în seamă, în nici un caz ei nu sunt suplinitori ai tatălui în cadrul făgăduinței divine. Isaac era singurul urmaș, și mărturia lui Eliezer cu privire la el era: „*Și lui (Avraam) i-a dat tot ce are*” (Geneza 24.36). Cu toate că acolo erau doi slujitori și un măgar, Isaac a dus lemnele pentru jertfa de ardere de tot. Cu toate că avea aproximativ douăzeci și cinci de ani, totuși el a fost de acord să fie legat de Avraam, și el s-a așezat pe altar. Ascultarea de bună voie a fiului este deosebit de remarcabilă în această istorisire, și în împrejurări cu totul neobișnuite! Când s-a cerut vreodată de la un fiu o astfel de supunere necondiționată? Dar credința și ascultarea lui Avraam față de Dumnezeu a găsit o imitație exactă sau contramodelul în felul de comportare al lui Isaac. Și minunea care uimește în ascultarea lui Isaac este, că el era un fiu, nu un rob. Între el și Avraam era o identitate a naturii și caracterului, care au fost cauza supunerii lui ca fiu, și în care el a lăsat să se vadă considerația lui pentru tatăl.

Isus Hristos, Fiul slujitor

Filiațiunea veșnică a lui Hristos a fost cea care a dat slujirii Sale pe pământ un caracter incomparabil. În Dumnezeuire există armonie în ceea ce privește voința, și de aceea nu există nici o subordonare a Unuia față de Altul. Fiul nu a cunoscut nici o subordonare în Dumnezeuire, dar pe pământ „*măcar că era Fiu, a învățat să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit*”. Pe locul de jos al supunerii, pe care El l-a ocupat, Fiul a ales să primească poruncile Tatălui și să asculte de ele de bună voie și cu bucurie nemărginită. Care ascultare ar fi în stare să se compare cu felul și dimensiunea unei astfel de ascultări?

În timp ce în întruparea Sa ca Om El a luat poziția de dependență, în orice privință, care stătea în legătură cu supunerea Sa, Fiul „*a fost făcut desăvârșit*” și „*S-a făcut pentru toți cei ce-L ascultă, urzitorul unei mântuiri veșnice*” (Evrei 5.8,9). Așa cum voința Fiului a fost permanent în absolută concordanță cu voința Tatălui, tot așa s-a păstrat aceeași concordanță atunci când El a devenit slujitor. Și această desfășurare a ascultării neschimbabile spre onoarea Tatălui nu a avut loc într-un cer lipsit de păcat, ci pe pământul pătat cu păcat, nu de către un arhangel, de un slujitor în cea mai înaltă poziție, ci prin Fiul dragostei Tatălui, în care locuia trupește toată plinătatea Dumnezeuirii.

Oricât de nobilă ar fi slujba unui înger, ea nu poate fi mai mult decât ascultarea unui slujitor. Ascultarea lui Hristos era însă ascultarea Unuia care purta Numele mult mai ales al Fiului, și care nu era supus nici unei obligații de a fi ascultător. Poziția care I se cuvenea în casa lui Dumnezeu era „*Fiu peste casa Sa*”, persoana Lui Îi atribuia prioritate absolută. Oricât de mare era Moise ca renumitul dătător al Legii și conducător, în ceea ce privește poziția lui el nu putea fi mai mult decât un rob slujitor în această casă (Evrei 3.5,6).

Fiul este Creatorul tuturor lucrurilor

Nu este adevărat că „filiațiunea Domnului nostru înseamnă subordonare”, cu excepția cazului când pentru un anumit timp Fiul a ocupat locul unui slujitor. El, Cel care permanent a avut chipul lui Dumnezeu, „*a luat chip de rob, S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce*” (Filipeni 2.5-8). Coloseni 1 versetele 15 la 17 atribuie toată lucrarea creației Fiului dragostei Tatălui, care în mod necesar a fost făcută de El ca Dumnezeu înainte de întruparea Lui ca Om. Lucrarea de împăcare (Coloseni 1.18-22) este lucrarea Fiului în Dumnezeuire după întruparea Lui ca Om. Aceași Persoană, Fiul dragostei Tatălui, a fost la lucru tot timpul, și cu toate acestea se vrea să ni se spună că filiațiunea „nu se referă la El în Dumnezeuire înainte de întruparea Lui ca Om”. Cu siguranță, cel care face astfel de afirmații nu rămâne „*în Fiul și în Tatăl*” (1 Ioan 2.24). Cei care fac o astfel de afirmație au pretenția la „lumină nouă”, dar este numai lumina propriului lor foc și sunt scânteile pe care ei înșiși le-au aprins.

„*Oricine o ia înainte, și nu rămâne la învățătura lui Hristos, n-are pe Dumnezeu. Cine rămâne în învățătura aceasta, are pe Tatăl și are pe Fiul*” (2 Ioan 9).
Tatăl și pe Fiul.